

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Δεν μου αρέσουν εκείνα τα .. «π συνέχεια εις το προσεχές», αλλά πρέπει να συνεχίσω την κουβέντα από την προηγούμενη εβδομάδα. Γιατί, εκτός το ότι έφυγες από το θέμα, επανέλαβες και κάτι που έχεις πει και άλλοτε και θέλω να σου πω κάτι που παραβλέπεις. Το πρώτο λοιπόν, πήρες το Μάν που τελειώνει και έμεινες σ' αυτό. Είπα πάει να φύγει ο Μάνς, ενώ χθες ακόμα είχαμε Πρωτοχρονιά και ακόμα έχουμε πολλές ιστορικές επετείους να μνημονεύουμε μέσα στο Μάν. Εσύ κόλλησες στο Μάν και τι σε μοιάζει που τελειώνει και κάποτε που... έφυγες από την πεπατμένην, είπες «αφήστε με γιατί πέρασε η ζωή δίπλα μου και δεν την είδα».

Εδώ θέλω να σταματήσω και να σου πω, να σου σπικάρω δύο φωνήνετα!!!! Και τι έκανες, Γιωργάκη, άλλαξες ζωή, πήρες το καπέλο σου και βγήκες στο πανηγύρι; Εκεί είσαι ακόμα σκυφτός στη δουλειά. Και βλέπεις το Μάν και τον τραγουδάς, ενώ έρχεται χειμώνας... Και δεν μου λές κάτι άλλο. Πώς πέρασε η ζωή δίπλα σου και δεν την είδες; Εγώ ξέρω πως στα κιτάπια σου υπάρχει ένα καλό παιδί, με καλές αρχές και σεβαστικό και προσκοπάκι και καλός μαθητής. Και κάπου διακρίνω κι έναν εργατικό ευπρεπή νεαρό κι έναν καλό οικογενειάρχη. Δεν μετράνε όλα αυτά; Και κάποιον που τον χτύπησαν ατυχίες και γονάτισε, αλλά δεν έπεσε κάτω, ξανασπώθηκε. Και κάποιον που κέρδισε την εκτίμηση, το εύγε του Δήμου. Δεν μετράνε αυτά; Και βλέπω κι έναν γέρο να συνεχίζει μια ζωή με δράση και να κυκλοφορεί ντυμένος την εκτίμηση και πλαισιωμένος με παιδιά κι εγγόνια. Και φίλους, ίσως λίγους μα καλούς, ντυμένος την εκτίμηση, το εύγε του Δήμου. Για ποια ζωή μιλάς που πέρασε και δεν την είδες;

Να σου πω εγώ τι δεν είδες. Δεν είδες ότι... γλυστράς, ξεφεύγεις κάπως από εκείνο το ήθος της συγκρατημένης έκφρασης, της ανεκτικότητας που σε ξεχωρίζει, στην κριτική, στο σεβασμό των απόψεων των άλλων, γνωρίσματα του ήθους σου.

Στα λέω σαν φίλος, σκέψου τα, δεν μ' αρέσουν ούτε τα λιβανίσματα ούτε τα πετροβολήματα. Και δεν είσαι ο άνθρωπος που θα πουληθεί για το ένα ή το άλλο. Για μένα είσαι φίλος και ίσως δεν χρειαζόταν να τα γράψω, για τα μεταξύ μας μπορώ να σου το πω κι εδώ. Γράψε την ιστορία του Τύπου στο Σύδνεϋ, θα είναι ιστορικό ντοκουμέντο γι' αυ-

τούς που θα έρθουν, αλλά και γι' αυτούς που τα έζησαν. Μα περισσότερο θα είναι για σένα φρεσκάρισμα!

Δεν θα είναι «πρέπει», αναγκαστικά να γεμίζεις σελίδες. Η θάλασσα που βλέπεις από το μπαλκόνι σου είναι ένα λουρίδι. Κατέβα κάτω να περπατήσεις δίπλα της, να αναπνεύσεις τη δροσιά της, μα προ παντός να σπάσεις το κεφάλι από το γράψιμο. Τώρα που θα γυρίσει ο Γιάννης. Ελπίζω να είναι δίπλα σας όταν θα κυκλοφορήσει πεφημερίδα. Είναι και η Άννα, το δεξί σας χέρι, βάζει ώμο κι αυτή, είναι άξια. Είναι κι άλλοι εσείς είσαστε π... Τρόικα. Να είσαστε καλά να μας κρατάτε συντροφιά, να μας ενημερώνετε κι

Συγκατάβαση στον ήλιο.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Που λες ότι ξέρεις πολλά για εμένα και ευχαριστώ για τις συμβουλές και τα καλά σου λόγια, όμως, φίλε μου όσα ξέρει ο νοικοκύρης, δεν τα ξέρει ο μουσαφίρης...

Σε ενόχλησε που η ζωή μου πέρασε και δεν την είδα; Εμένα ενόχλησε γιατί στόχος μου δεν είναι να βλέπω τη θάλασσα από το μπαλκόνι. Με ενόχλησε γιατί δεν μ' ενδιαφέρει να γράψω την ιστορία του Τύπου. Με ενόχλησε γιατί δεν κυνήγησα ποτέ τα πλούτη και την

δόξα, ούτε μ' ενδιαφέρει το εύγε τού δήμου, δεν ανάλωσα τη ζωή μου για ένα εύγε. Αυτοί που τα θέλουν ας τα χαίρονται.

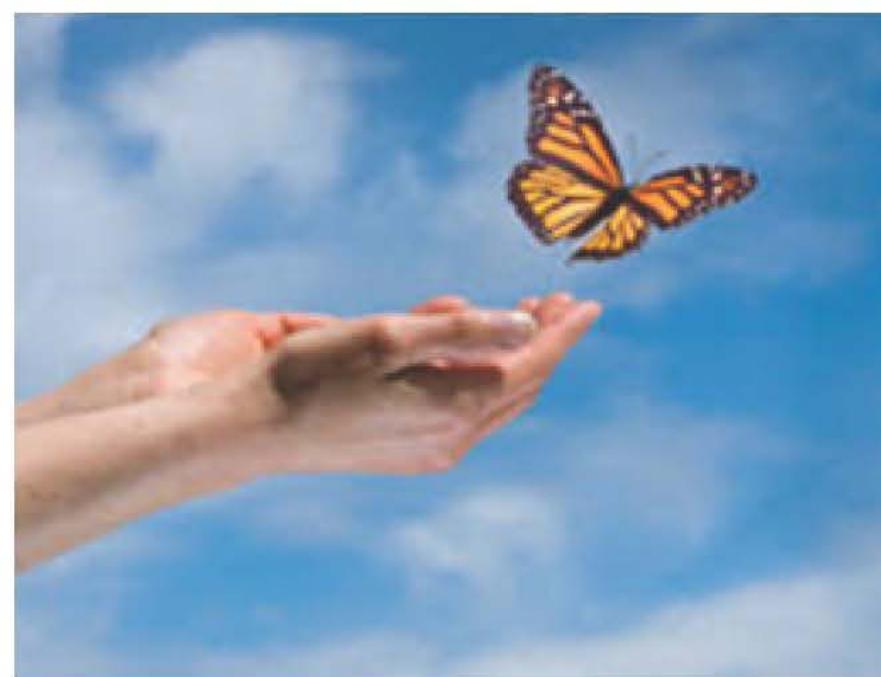
Γράφω ακόμη γιατί δεν ξέρω τίποτε άλλο να κάνω και αυτό με ενοχλεί, γιατί αν δεν ήταν ο Γιώργος ο Μεσσάρης, ούτε αυτό θα μπορούσα να κάνω.

Εβλεπα την περασμένη Κυριακή στην εκδήλωση για το συσσίτιο του πατρός Νεκταρίου την Δήμητρα Μιχοπούλου και την Ειρήνη Σάββα και τις καμάρωνα επειδή έκαναν πράγματα που εγώ δεν θα μπορούσα να κάνω ούτε για να σώσω τη ζωή μου. Γι' αυτό πέρασε δίπλα μου και δεν την είδα. Οπως δεν είδαν τη ζωή χιλιάδες συμπατριώτες μας που κλεί-

στην καταστροφή στην Καρδίτσα και μαράζωσαν με τα «please» και τα «thank you» επειδή μόνο αυτό ήξεραν. Ρώτησε τους, όμως, για να μάθεις τί έγινε στην Καρδίτσα και αυτοί οι άνθρωποι, έστω αν απέκτησαν πλούτη και ένα καλό όνομα στην κοινωνία.

Ρωτάς δικαιολογημένα και τί έκανα για ν' αλλάξω τη ζωή μου, αλλά καλέ μου φίλε δεν αλλάζεις τη ζωή σου όποτε θέλεις. Δεν είναι πουκάμισο η ζωή για να την αλλάξεις επειδή δεν σου αρέσει το χρώμα του.

Η ζωή έχει υποχρεώσεις, έχει καθήκοντα που επείγουν, έχει προβλήματα και αρρώστεις, έχεις και τα λάθη σου και θα πρέπει να διαλέξεις αν θα φροντίσεις για τα όνειρά σου ή για τους ανθρώπους που εξαρτώνται από εσένα. Δεν παριστάνω τον ήρωα, ούτε αρνούμαι πως τα παιδιά μου, τα εγγόνια και οι φίλοι μου είναι πηγή ευτυχίας, απλά έκανα έναν απολογισμό και λέω ότι η ζωή πέρασε δίπλα μου και δεν την είδα...

εσύ δεν λέω να φύγεις εντελώς. Πόσο πιο ωραία θα κουβεντιάζουμε όταν θα είναι μια φορά την εβδομάδα!

ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΣΗ

Σήκω να δεις το δειλινό, ο ήλιος χάνεται,
Γαλήνια η ώρα τούτη, ώρα της συγκέντρωσης

Είναι ώρα γι' απολογισμό, τον ισολογισμό μας.

Δεν κάναμε πολλά, δεν τελειώσαμε

Κι ονειρευτήκαμε, αλήθεια, τόσα!

Μα όλα είχαν πίστη και συνέπεια,

Δεν παραβλέψαμε την τάξη και το πρέπει.

Μπορούμε να σταθούμε μ' αξιοπρέπεια

Και γήινοι κι ανθρώποι κι ωραίοι.

Μην πεις δεν χτίσαμε, μην πεις δεν σπείραμε,

Στοχάσου την συνέπεια, τον τίμιο αγώνα.

Στοχάσου, τις χαρές που ζήσαμε,

Τις χαρές που δώσαμε,

Τη χάρη την τρανή της παρουσίας μας.

Δεν κάναμε πολλά, μα είναι καιρός

Να ανεμίσουμε ένα μαντήλι